

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ
НЕВЕРИЕ
ОТ ЦИКЪЛА „КРЪЧМА
«ЗЕЛЕНАТА КОТКА»“

chitanka.info

От доста време не се бях наслаждавал на самотата по Коледа. Едва ли някой, освен мен, бе способен да оцени факта, че не се налага да фабрикуваш фалшива усмивка и неистинско „празнично“ настроение, докато всъщност ти се иска да крещиш и да блъскаш с юмрук по стените, заобикалящи те, били те истински или въображаеми. Вместо това реших да изляза за по едно бързо в любимата кръчма на Рей Макгавърн — място, където със сигурност нямаше да има пластмасови дядоколедовци, пеещи неточно коледни мелодии, изкуствен сняг или китайски лампички, намигащи ехидно и несинхронизирано като пекинска блудница. Виж, грог, водка, хобитски пушилист и уютното прашене на огъня в камината — това бяха все неща, на чиято компания бях уверен, че ще се насладя подобаващо.

Реших тази вечер да не залагам на излишна показност, затова оставих наметалото, жезъла и аметистовия пръстен в шкафа. Вместо това навлякох тениска с къс ръкав, раздърпани дънки и чифт кубинки. Днес щях да съм инкогнито. Ако има нещо, което на Бъдни вечер да се радва на по-голям интерес по улиците от човек, преоблечен като дядо Коледа, това бе Тъмен Маг. Беше ми писнало от загубеняци, които ме спираха по пътя, за да им помогна да си върнат любовта, да им измагьосам купчина пари или просто да излекувам с махване на ръката махмурлука от предната вечер.

„Зелената котка“ не бе далеч от дома, затова успях да отворя масивната дъбова врата и да се разположа на любимото си място още преди полунощ. Рей ме видя още на входа, но изчака да погала изумрудената персийка, да седна и да запаля една лула, преди да дойде с чаша от любимия ми еликсир — водката, прекарана през 47 билки, ухаеща на свеж планински въздух, борови иглички и небе след гръмотевична буря. Първата глътка, както винаги, бе прекрасна. В крайна сметка, животът не бе кой знае колко лош, стига да знаеш как да му се насладиш.

Още не бях успял да приключа третата чаша, когато вратата на „Зелената котка“ се отвори и в кръчмата се изсипа пъстра и шарена компания: джуджето Ралфи, който явно се връщаше от разрешаването на някакъв спор (ясно се виждаха пресните вдлъбнатини по острието на секирата му); вампирът Джордж, елегантен както винаги, който носеше върху наметалото си чисто нов жетон от АК — Анонимните Кръвопийци, гордо свидетелстващ за факта, че притежателят му е

„сух“ от пет месеца; драконът-метаморф Джаспър, който този път бе приел формата на висок блондин с обеца на носа и кичозен кървавочервен смокинг; Бранди, колежката ми от Магическия Университет, чиято рокля можеше да накара и бенедиктински монах да си помисли доста неща от хоризонтален характер; сукубата Анджела, която очевидно доста страдаше от конкуренцията на Бранди и изглеждаше значително изнервена в снежнобялата си туника; Рики Вещицата, най-некадърният магьосник в Обединените Светове, който бе в състояние да оплеска дори любовна магия; елфът Марти, който се славеше с това, че може да изпие повече, отколкото тежи самочувствието му... Последен в кръчмата се намъкна върколакът Алекс, който малко се задържа пред прага, за да изплюе едно-две пера, заседнали между зъбите му.

Цялата агитка се спря за малко пред камината, огледа се наляво-надясно, зърна ме удобно заседнал в ъгъла и с крясъци „Тери, мойто момче, ка' е хавата?!“ се юрна към моята маса. По-добрата половина от мен се зарадва, че няма да е сам на Бъдни вечер, но песимистичното ми алтер его въздъхна и се приготви за поредната шумна пиянска вечер, която очевидно щеше да завърши с някой-друг фойерверк, някоя-друга пощенска кутия, превърната във фламинго и някой-друг светофар, сдобил се на сутринта с гламурни цветове от рода на розово, виолетово и морскосиньо... Дежа вю.

Компанията придърпа столове от околните маси и се настани около мен. За секунди Рей Макгавърн вече бе успял да донесе напитки на всички, без да изчака поръчките им. Сигурно имаше нещо вярно в слуховете за това, че е или емпат, или направо жив телепат...

— Как е настроението, брато? — поинтересува се Рики Вещицата, който още със сядането си бе запалил огромната си лула, наподобяваща по размери (и по аромат...) дълго употребявано нощно гърне.

— Обичайното като за пред Коледа, Рики — отвърнах аз, стараяйки се да дишам през устата. — Скука, мрак, няма подаръци под елхата... абе нормално.

— Дали някой друг, освен мен, се е запитвал понякога защо проклетата Коледа е един от малкото празници, разпространени из повечето Обединени Светове? — претенциозно се осведоми Джордж, вдигайки лаконично чашата си със синтетична кръв. На врата му се

виждаше хемоглобиновата лепенка, неуспешно прикрита с елегантно шалче от пясъчна коприна.

— Този разговор вече сме го водили, и то около десет хиляди пъти, приятел — сопна се Анджела, която продължаваше да потропва нервно с крак, ядосана от факта, че вече цели пет минути никой от цялата кръчма не бе припаднал в краката ѝ и не се бе обяснил във вечна любов и плътски желания.

— Може би причината е твърде прозаична — продължи Джордж невъзмутимо, отпивайки от бокала си. — Вероятно просто желанията на всички хора във всеки един свят са едни и същи — да се събудят една сутрин и да намерят подаръци под натиканото в дневната им дръвче, преструвайки се, че не са харчили трудно спечелените си пари за тях, а някакъв дебелак в червен костюм, експлоататор на елени и пристрастен към бисквитки и мляко, им ги е промушил през комина...

— Брависимо, Жорж, успя да опошлиш поредния празник — усмихна се ослепително Бранди и придърпа роклята си малко понагоре. Вече почти наяве виждах как от ушите на Ралфи започваше да излиза пушек, а физиономията му бе почервеняла като чаша асгардско вино. Захапах клечка за зъби, за да скрия усмивката си.

Приятелите ми се дърлиха още известно време, за което успяха да преминат през повечето леки оскърбления, известни на езикознанието, да изпият по четири-пет чаши от съответното си питие и да изпуснат няколко килограма хобитски пушилист толкова настървено, сякаш от утре ембаргото върху Средната земя щеше да започне отново.

— Тери, стара хиено такава, ти защо не се включваш в данданията?! — крясна по едно време Джаспър, който очевидно бе сръбнал повечко и трудно контролираше вида си. В момента кървавочервеният му смокинг бе гарниран с резедава ренесансова перука и черни латексови панталони, на чатала на които с червило бе изрисувано сърчице.

— Нямам настроение за кавги, Джеси — въздъгнах аз и допих остатъка от водката. — Всъщност, нямам настроение за нищо... Искам просто да се натряскам, да направя някоя поразия и да се прибирам.

— Да не би да са те изритали от университета? — загрижено запита Марти, който от доста време насам ме врънкаше да

ходатайствам за него, ако случайно някой път стане дума за вакантното лекторско място в катедра „Древни раси“.

— Не, не е това, Марти, и да, обещавам, следващия път ще говоря за теб с професор Гръбман...

— Тогава защо си увесил нос като рианска проститутка? — изръмжа Ралфи, тактичен както винаги.

Бръкнах във вътрешния си джоб, извадих дебелия пачка с пликосе, които бях натикал там, преди да изляза, и ги метнах на масата.

— „Уважаеми г-н Сторн, благодарим Ви за изпратените ръкописи. За съжаление, точно в момента нашето издателство изпитва затруднения и едва ли ще е в състояние да издаде Вашите произведения...“ — започна да четете едното писмо Джордж.

— „Недостатъчно живият характер на Вашите герои, нереалността на ситуациите във Вашите творби и очевидната Ви незапознатост със съвременните тенденции във фентъзито правят публикуването на разказите Ви практически невъзможно...“ — прекъсна го Анджеела, отваряйки втори плик.

— Абе тяя луди ли са?! — удари с юмрук по масата Алекс. Чертите на лицето му за миг се размиха, разкривайки остри зъби и вълчи скули. — От толкова време се познаваме, нещата, през които сме преминали заедно, могат да напълнят цяла библиотека, а те ти навират в носа „съвременни тенденции“ и „нереални ситуации“???

— Е, все пак нямаше как да им кажа, че всъщност нещата, за които пиша, са ставали наистина... — свих рамене аз. — Представяш ли си: „Уважаемо издателство, представям на Вашето внимание последната си творба, която е нещо средно между документален пътепис из Обединените Светове, репортаж за живота на върколаци и практически наръчник «Как да преспим със сукуби, без това да се отрази на жизнения ни статус»?“...

Анджеела се изчерви и сведе поглед.

— И искаш да кажеш, че никога през живота си няма да се видим като герои на литературни произведения? — тъжно промълви Бранди.

— И децата няма да ме спират по улицата за автографи? — въздъхна Марти.

— Не и в близко бъдеще, другарчета... Поне докато не спрат да толерират некадърните пачаври с ялови стихове и богати татенца —

въздъгнах и аз на свой ред и магнах на Рей за още една водка-47. Преди обаче чашата да се озове пред мен и носът ми да улови божествения аромат на билков алкохол, вратата на „Зелената котка“ се отвори и вътре нахлу разчорлен друид с разкривено от уплаха лице.

— Помогнете!!! — изкрещя той. — Има ли магове тук?

— По-полека, друже, ще си докараш инфаркт... — Джордж се изправи, приближи се до него и сложи ръка на рамото му. Друидът се сепна, но след като видя жетона на АК, се поуспокои.

— Дриадите от Гората на Сенките си направиха шега и изпратиха коледни курабийки с виагра на планинските елфи от Ангтор, но когато играта загрубя, отказаха да... м-м-м... празнуват... с тях... и след това стана страшно! Колегите от Ордена ме изпратиха за помощ. Не знам колко още ще успяват да ги държат далеч едни от други...

— Рей, пиши ни го на сметката — изправих се аз и се запътих към вратата. Цялата компания ме последва.

— Сигурно и за това няма да ти повярват, ако след време решиш да го описваш — хвана ме под ръка Бранди.

— Сигурно, колежке. Сигурно...

Тъмнината навън, мрачна и гладка като мозък на поетеса, ни погълна. Бе време за поредното ни „недостатъчно реално“ приключение. Жалко, че никой никога няма да прочете за него.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.